

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **P. J.**, zast. JUDr. Jitkou Šmídovou, advokátkou, se sídlem v Praze 3, Koněvova 150, adresa pro doručování: Praha 4 – Braník, Bezová 1658, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 4. 2005, č. j. 24 Az 171/2004 – 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyni žalobce JUDr. Jitce Šmídové, advokátce, se sídlem v Praze 3, Koněvova 150, adresa pro doručování Praha 4 – Braník, Bezová 1658, **se přiznává** v částce 2558,50 Kč a bude jí vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 27. 2. 2004, č. j. OAM-460/VL-10-17-2004, bylo rozhodnuto tak, že se žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o azylu“), neuděluje a současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu žadatele byly potíže s bydlením a snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Na základě provedeného správního řízení dospěl správní orgán k závěru, že skutečnosti uváděné žadatelem nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Správní orgán dále konstatoval, že žadatel o udělení azylu nesplňoval ani důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Pokud jde o výrok

o neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, konstatoval, že na základě údajů sdělených žadatelem v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Konstatoval dále, že pro legalizaci pobytu a sňatek, který žadatel plánuje s občankou ČR, měl využít zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů v platném znění. Správní orgán rovněž nedospěl k závěru, že žadatel by náležel k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu a jejich existenci v případě žadatele neshledal.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž uvedl, že napadá výrok rozhodnutí správního orgánu v celém jeho rozsahu a rozhodnutí žalovaného nepovažuje za správné. Uvedl, že o azyl požádal proto, že na Ukrajině je velmi svízelná ekonomická situace, která mu neumožňuje ani si najít práci, bydlení a není možné se tam uplatnit jako slušný člověk. Doplnil, že situace na Ukrajině je pro něj politicky, ekonomicky i osobně naprosto neřešitelná a nežádoucí. O veškerý svůj majetek na Ukrajině přišel rozvodem se svou bývalou manželkou a navíc mu bylo fyzicky vyhrožováno, pokud by se tam objevil znovu. Od roku 1997 má v ČR novou rodinu včetně 12-tiletého syna, pro kterého se stal otcem. Pokud bude jeho žádost kladně vyřízena, hodlá se svou družkou uzavřít manželství. V ČR žije ve slušné rodině a snaží se být vzorným otcem i druhem. Pokud by se musel vrátit na Ukrajinu, nejen, že by se musel bát o svůj život, ale znamenalo by to pro něj životní zklamání, neboť by opustil svou rodinu, která je mu nadevše. Navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 4. 2005, č. j. 24 Az 171/2004 – 30, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu správního spisu. Uvedl, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce uvedl nějaké skutečnosti, z nichž lze dovodit, že byl pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Jeho problémy, které nastaly po rozvodu manželství a týkaly se zejména bydlení, nemají žádnou souvislost s azylově významnými důvody. Považoval proto za správný závěr žalovaného o tom, že nebyly zjištěny žádné důvody svědčící pro pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Skutečnost, že žalobce na území ČR pobývá od roku 1997 a o azyl požádal až poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění, svědčí o tom, že do azylového řízení vstoupil z důvodů legalizace svého pobytu na území ČR. Mezinárodní ochrany formou azylu však nelze zneužívat k legalizaci pobytu. Azylový zákon slouží k ochraně uprchlíků a to z přesně stanovených důvodů. Žalobce má možnost využít pro tento účel postupu zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR. Soud dále konstatoval, že možnost udělit azyl podle § 14 zákona o azylu je vázána na to, že jsou v průběhu správního řízení zjištěny důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Důvody zvláštního zřetele hodné nejsou v zákoně definovány, nutno však dovodit, že žalobcem uváděné důvody nejsou natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností mohly být vnímány jako výjimečné. Soud neshledal pochybení žalovaného ani ve výroku podle § 91 zákona o azylu, neshledal tedy, že by u žalobce byly dány okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že lze na jeho straně shledat překážky vycestování ve smyslu tohoto ustanovení. Soud poté podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel“). V kasační stížnosti uvedl pouze to, že v projednávání jeho žádosti o azyl došlo k pochybení správního orgánu s tím, že správní orgán porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Poukázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Vysokým komisařem v lednu

1992 v Ženevě. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu projednání. Současně požádal o odkladný účinek kasační stížnosti a dále o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 14. 7. 2005 popřel její oprávněnost a vyjadřoval se dále k námitkám stěžovatele. Navrhoval, aby kasační stížnost byla buď odmítnuta pro neodstraněnou vadu podání spočívající v absenci povinného zastoupení stěžovatele, nebo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 26. 9. 2005, č. j. 24 Az 171/2004 – 48, ustanovil stěžovateli zástupkyni pro řízení o kasační stížnosti a to JUDr. Jitku Šmídovou, advokátku, se sídlem v Praze 3, Koněvova 150.

Poté byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 27. 1. 2006 vrátil věc krajskému soudu v Ostravě bez rozhodnutí o kasační stížnosti, neboť měl za to, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky ustanovení § 108 s. ř. s. Zavázal krajský soud k tomu, aby vyzval zástupkyni stěžovatele k doplnění kasační stížnosti podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., zejména o sdělení, z jakých důvodů (které musí být obsahově popsány a podřazeny důvodům uvedeným v § 103 odst. 1 s. ř. s.) stěžovatel rozhodnutí krajského soudu napadá.

V doplnění kasační stížnosti podaném prostřednictvím zástupkyně stěžovatele je uvedeno, že kasační stížnost je podávána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že Ukrajinu opustil kvůli potížím s neznámými lidmi, kteří mu vyhrožují, přišel o veškerý majetek, čímž ztratil veškeré ekonomické vazby, ale současně i osobní vazby na Ukrajinu. S ohledem na skutečnost, že nemohl žít bez obavy o svůj život, řešil svou tíživou životní situaci odchodem do země původu. Podle názoru stěžovatele se jedná o skutečnosti, za kterých lze udělit azyl podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Poukazoval dále na to, že se do závažné situace nedostal svou vinou a je přesvědčen o tom, že se na Ukrajinu nemůže vrátit.

Stěžovatel dále uvedl, že lze obecně souhlasit s tím, že na humanitární azyl není právní nárok, ale mělo by být více zřejmé, co si správní orgán představuje pod podmínkami pro splnění ustanovení § 14 zákona o azylu. Zdůrazňoval, že by se mohlo stát, že zamítnutím žádosti by ho správní orgán zcela vědomě vystavil do takové nesvobodné životní situace, což by mohlo být v rozporu se základními lidskými právy, na jejichž dodržování nesmí být v žádné právní úpravě zapomenuto. Uvedl, že i zákon o azylu musí být věcně podán tak, aby při jeho výkladu nedošlo k rozporu s Listinou základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku našeho právního řádu. Uvedl, že právě proto, že nejsou stanoveny konkrétnější zásady volného správního uvážení, je nutné se domnívat, že vlastní rozhodování je určitá forma libovůle ze strany správního orgánu z důvodu strohé předmětné úpravy. Jediným východiskem je posuzovat každou žádost o azyl ve smyslu humanitárních účelů zcela svědomitě, podrobně zkoumat všechny skutečnosti rozhodné pro celé správní řízení a to zcela v souladu se zásadou součinnosti účastníků správního řízení. Tím by mohla i budoucí judikatura v dané oblasti blíže specifikovat důvody zvláštního zřetele i způsob o jejich rozhodování.

Stěžovatel dále konstatoval, že shledává pochybení zejména v tom, že správní orgán a soud se objektivně nevypořádaly v odůvodnění napadeného rozhodnutí s možnostmi udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, zvláště s přihlédnutím ke skutečnosti, že samo citované ustanovení vychází z předpokladu, že se užije, když nejsou u žadatele o azyl zjištěny důvody podle ustanovení § 12 zákona o azylu. V odůvodnění chybí jakákoliv přímá argumentace pro dané posouzení, což se dá kvalifikovat jako procesní pochybní od obou institucí a zároveň porušení ustanovení § 14 zákona o azylu. Tímto způsobem by byl porušen článek 1 Listiny základních práv a svobod, protože stěžovatel je z uvedených důvodů zkracován na svých základních právech a svobodách. Dále namítal, že soud nezajistil takové důkazní prostředky, které by vedly k nápravě daného stavu, tj. objektivněji by posuzovaly žádost o azyl, zejména postavení stěžovatele v případě návratu na Ukrajinu bez jakéhokoliv existenčního zabezpečení. Dovožoval, že došlo k porušení ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a současně k porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 13. 6. 2006 uvedl, že výhrady advokátky vůči úpravě a aplikaci ustanovení o humanitárním azylu jsou nepodložené, a proto nedůvodné, stejně jako její tvrzení o tom, že se správní orgán a soud objektivně nevypořádaly v odůvodnění napadeného rozhodnutí s možnostmi udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Pro postup a rozhodnutí o humanitárním azylu existuje již dostatečná a ustálená judikatura krajských soudů a Nejvyššího správního soudu, k níž správní orgán i v případě stěžovatele při individuálním posouzení jeho irelevantních azylových důvodů přihlížel. Správní orgán popřel tvrzení o porušení článku 1 Listiny a o údajném zkrácení stěžovatele na jeho základních právech a svobodách. Správní orgán dále namítl nepřijatelnost kasační stížnosti podle ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť tato svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a v této souvislosti odkázal na významný judikát Nejvyššího správního soudu, a to na usnesení 1 Azs 13/2006 ze dne 26. 4. 2006. Konstatoval dále, že stěžovatel může legalizovat svůj pobyt na území ČR v podmínkách zákona o pobytu cizinců (zákon č. 326/1999 Sb.) a pro usnadnění vyřízení takové žádosti se stěžovateli doporučuje, aby se obrátil na Poradnu pro integraci, sídlící v S. u. č. 2, v P. 1, kde mu bude poskytnuta bezplatná pomoc včetně právního poradenství. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, jinak, aby ji zamítl pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvedl jako její důvod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), avšak z jejího obsahu lze rovněž dovodit, že stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ostravě neshledal. Především je třeba konstatovat, že jak správní orgán, tak i soud rozhodl na základě skutečností obsažených ve správním spise, kdy rozhodujícími pro posouzení

žádosti byly skutečnosti, které uvedl sám stěžovatel. Z nich vyplývá, že stěžovatel opustil Ukrajinu v květnu 1997 z ekonomických důvodů. V roce 1997 se rozvedl, jeho manželka si našla jiného muže a poté ho vydírali a týrali a nakonec ho vyhodili i z bytu. Protože nevěděl co má dělat, rozhodl se svou situaci vyřešit odjezdem do ČR. Od května 1997 žije v ČR, má zde přítelkyni, se kterou se chce oženit. V ČR mu bylo uděleno správní vyhoštění, a proto nyní žádá o azyl. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že důvodem pro udělení azylu v případě stěžovatele byly především ekonomické problémy, jeho špatná osobní situace po rozvodu manželství, obavy z jednání soukromých osob, snaha o legalizaci pobytu v důsledku udělení správního vyhoštění a dále jeho osobní a rodinná situace v ČR. Nejvyšší správní soud shodně jako správní orgán i soud uvádí, že výše vyjmenované důvody nejsou azylově relevantními důvody (§ 12 zákona o azylu), ani důvodem pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu). Z obsahu spisu totiž nevyplývá a stěžovatel to ani netvrdil, že by problémy se soukromými osobami byly zapříčiněny důvody pro azylové řízení relevantními, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušenství k určité sociální skupině, či pro zastávání politických názorů, ale byly motivovány především snahou o legalizaci pobytu v ČR poté, co bylo stěžovateli uděleno správní vyhoštění, a to v situaci, kdy na území ČR pobýval již od května 1997. Dále je nutno uvést, že smyslem práva azylu je poskytovat žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu. Nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Vždy je tedy třeba se zabývat podstatou tvrzených důvodů pro udělení azylu, kterými jsou v případě stěžovatele tíživá ekonomická situace v zemi původu, snaha o legalizaci pobytu v ČR a částečně vyhrožování ze strany soukromých osob, tedy skutečnosti, které nelze za důvody azylově relevantní považovat.

Pokud jde o námitku stěžovatele ve vztahu k výroku o neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, nutno zdůraznit, že tento důvod azylu je třeba vnímat jako výjimečný a zároveň subsidiární. To znamená, že připadá v úvahu tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 a to v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán a poté i soud měl dostatečné množství pokladů pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem. K tomu nutno dodat, že na udělení humanitárního azylu podle § 14 není právní nárok a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Důvody hodné zvláštního zřetele, jejichž zjištění je předpokladem pro udělení této formy azylu, nejsou v zákoně o azylu definovány. Nutno však dovodit, že ekonomické problémy, snaha po legalizaci pobytu za účelem soužití s družkou na území ČR a potíže se soukromými osobami na Ukrajině, jsou sice důvody pochopitelné, avšak nikoliv na tolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohly být vnímány jako výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu. V této souvislosti poukazuje Nejvyšší správní soud, stejně tak jako správní orgán a Krajský soud v Ostravě, které se konkrétně zabývaly celkovou osobní situací stěžovatele, na to, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, podle něhož by se mohl stěžovatel pokusit svou situaci vyřešit.

Nejvyšší správní soud dále poukazuje na svou dosavadní judikaturu, kdy např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 – 52, institut „případu hodného zvláštního zřetele“ (§ 14 zákona o azylu) je neurčitým právním pojmem, avšak vlastní rozhodnutí správního orgánu humanitární azyl udělit či nikoliv, je výsledkem správního uvážení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48 (publikováno v č. 3/1993 Sb. soudních rozhodnutí), azyl z humanitárních důvodů lze udělit, pouze v případě hodném zvláštního

zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadou správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou právní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejudikatura III.ÚS 101/95). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Az 8/2004 – 55, smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná zkautele předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu, (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižení humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.

Nejvyšší správní soud má za to, že jak správní orgán tak i soud postupovaly v souladu s výše uvedenými základními zásadami týkajícími se rozhodování o humanitárním azylu, podrobně se zabývaly osobní situací stěžovatele a ze skutečností zjištěných především ve správním řízení vyvodily správné právní závěry, s nimiž se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Rozhodně nelze souhlasit s námitkou stěžovatele o tom, že správní orgán a soud se objektivně nevypořádaly v odůvodnění napadeného rozhodnutí s možností udělení azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Právě naopak, z obou rozhodnutí, tedy jak z rozhodnutí správního orgánu, tak i z rozsudku krajského soudu, je zcela zřetelné, že se všemi skutečnostmi, jež stěžovatel uvedl, oba orgány podrobně zabývaly. Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí s tím, že by v případě stěžovatele došlo k porušení článku 1 Listiny základních práv a svobod podle citovaného článku lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezczizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné. Ostatně stěžovatel v podané kasační stížnosti ani neuvádí, která základní práva a svobody byly v jeho případě porušeny, když s jeho námitkou, že došlo k procesnímu pochybení obou institucí a k porušení ustanovení § 14 zákona o azylu, nelze souhlasit. Nejvyšší správní soud nesouhlasí rovněž s námitkou stěžovatele, že došlo k porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu. Ostatně namítané porušení těchto ustanovení je konstatováno pouze v obecné rovině, takže se blíže tvrzeným porušením těchto povinností Nejvyšší správní soud nemohl blížeji zabývat. Rozhodně nelze tvrdit, že život stěžovatele je přímo ohrožen, pokud se vrátí na Ukrajinu. Tuto skutečnost jednak stěžovatel nezdůvodňuje a jednak ji v průběhu správního řízení ani soudního řízení neuváděl. Naopak, na dotaz uvedený pod bodem 30. žádosti o udělení azylu ze dne 6. 2. 2004, čeho se stěžovatel obává z případu návratu do vlasti, uvedl, že se neobává ničeho, ale vrátit se nechce.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal pochybení soudu ani správního orgánu ve vztahu k výroku o neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a neshledal ani, že by správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo je zneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Rovněž i Nejvyšší správní soud má za to, že snaha

o legalizaci pobytu poté, co stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění, za účelem soužití s družkou na území ČR, ekonomické problémy v zemi původu, případně obava z jednání soukromých osob, nemohou být samy o sobě bez přistoupení nějakých dalších závažných okolností důvody pro udělení humanitárního azylu podle výše citovaného ustanovení.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal námitky stěžovatele uvedené v kasační stížnosti důvodnými, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v dané věci nemohl postupovat podle § 104a odst. 1 a využít institutu nepřijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu usnesení 1 Azs 13/2006 ze dne 26. 4. 2006, neboť napadený rozsudek krajského soudu byl vydán před účinností zákona o azylu č. 350/2005, tedy před 13. 10. 2005 (byl vydán 14. 4. 2005). Nejvyšší správní soud proto musel postupovat podle přechodného ustanovení uvedeného v článku IV., podle něhož o kasační stížnosti ve věci azylu podané proti rozhodnutí krajského soudu vydanému do dne nabytí účinnosti tohoto zákona rozhodne Nejvyšší správní soud podle dosavadních předpisů.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu a poté, co byly odstraněny vady kasační stížnosti, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Jitce Šmídové byla stanovena za 2 úkony po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b/ a doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 4. 2006 - § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č.177/1996 Sb.) a tomu odpovídající náhrada hotových výdajů 2x 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 2150 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvézt podle zákona č. 235/2004. Částka daně činí 408,50 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2558,50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu

